

CESTA ZE ŠKOLY
Richard Vacula

SOUBOR POVÍDEK A BÁSNÍ [2005 – 2007]

CESTA ZE ŠKOLY

Richard Vacula

Postřeh team 09.2007

www.postreh.com

Cesta do školy aneb podstata nebe

Zvonění rozbitého mobilu nese se celým domem. Pomalu se probouzím a přemýšlím o tom, zda čirou náhodou není sobota nebo neděle. Je středa. Ještě chvíli poležím, pomyslím si. Opět se zabírám do svého snění.

Komár přelétá po koupališti. Je tak velký, že jej vidím z velké dálky se svými dvěma dioptriemi. Pojednou se změní v animovaného komára a prolétá 3D scénou letního koupaliště. Nikomu není divné, že nemá třetí rozměr. Nikdo jej ani nehledá. Komár. Velký jak kámen uprostřed bazénu. Bazénu, jež se třpytí a stříbrně se leskne jako kuličky čerstvě vytřepaného rtuťového teploměru. Už zapichuje svůj sosák a saje. Krev se do něj hrne. 2D komár se nafukuje a stává se z něj plnohodnotný 3D savec. Krev dělá komára.

Oblékám si zimní kabát. Baret, hůlku, rukavice a šálu. Jdu na příměstské vlakové nádraží. Je mi zima a trochu se třesu, mám pocit, jako bych na sobě nic neměl. Už abych tam byl, pomyslím si. Cesta ke stanici je proplétána mosty a strništi, je velice hladká. Není divu, je zima a žulové dláždění, na které padá sníh, není nic příjemného. Mé černé boty bez vzorku na podrážce si se mnou zahrávají jako vítr se sněhovými vločkami.

Už se rýsuje nádraží. V zamračené mlze se vyobrazují první hrany a modrý nápis držící už jen na jednom hřebíku. Hispánia.

Starobylá budova z červených cihel předsedá všem kolejím. Tváří se, že zná všechny důvody a ví, proč už lidé vlaky skoro nejezdí. Viděla všechno, celou éru tohoto nádraží. Její záznam je ukryt v oknech, na podlaze, na dveřích. Koukám se na ni dobré dvě minuty, stále čekám, že mi něco řekne. V tom se zahledím na prostřední dveře, kde je napsáno: SBĚRNA ODPADU.

Provozní doba: až přijdeš.

Paní za záclonou se mě optá, co že prý chci a proč jsem sem zabloudil.

„Lístek,“ řekl jsem.

„Do pekel či do nebe? Sebevražda s místenkou či bez?“

„No, jestli je sebevražda jízdenka do vlaku, tak se ničemu nebráním. Dám si do nebe“

„Na,“ odvětila.

„Platit není třeba?“

„Životem, mladíku. Chacha. Dej si pozor, ať ti neujede vlak. I když, chybí nám tady zametač.“

„Děkuji.“

„Jdi vedle. Dveře, kterými jsi vstoupil, se dají otevřít jen z jedné strany.“

Kupodivu, žádný to pekelný stroj na nádraží nestál. Byl to řadový osobní vůz vyráběný v 70. letech ve Vagónce Studénce. Otevírám dveře a vstupuji dovnitř. Všude chvojí, svíčky, vánoční baňky. Lidé se usmívají, rozbalují dárky. Pro mě taky?

„No to Víš že jo,“ odvrátí tvář od zasněženého okna a pohlédne na mě strojuvůdce a pokračuje, „Tak co, Richarde,“ sundá si čepici, „co moje kolo, udržuješ ho?“

„Jé, dědo, ahoj, jo, teď jsem vyměnil řetěz, blatníky, ozubená kola, duše, pláště, všechna ložiska.“

„Ale zespod rezaví. Měl bys to natřít.“

„Natřu.“

„Kolik bych ti toho ukázal. Někdy mám chuť ti vyliskat, puberťáku. Až moc si o sobě kolikrát myslíš. Ve škole moc učitele nerespektuješ. To ti nepřilepší, ba naopak. Učitelé udělá větší radost, když někdo napíše úkol hrozně, ale držel se určených pravidel. Ty děláš dobře, ale něco úplně jiného. Víc bude oceněn ten druhý. Říšo, ještě není třeba se odlišovat. Na to bude v životě ještě spousta času, spousta rozhodování, moc a moc příležitostí formovat osobnost. Teď ještě poslouvej. Pak tě budou mít rádi a ty najdeš bezpečí v pravidlech, která sám budeš respektovat. Škoda jen, že jsi takový bordelář. Od toho se to všechno odvíjí. Vezmi si má slova k srdci.“

„Jo. Akorát babi se od té doby docela změnila.“

„Vím, ale ne na dlouho.“

„Taky umře?“

„Kdo ne :)“

„Mohl jsi vzít to kolo.“

„Proč?“

„Opravil bych ti ho tak jako nikdo jiný.“

„A k čemu by mi bylo kolo po smrti?“

„A k čemu ti je teď, doma?“

„Dědo, je někdo, kdo rozhoduje, kdo je nade všemi? Pro křesťany bůh a tak.“

„To ti nemůžu říct. Lidé potřebují něčemu věřit, aby dostali pocit bezpečí. Kdyby věděli pravdu, hledali by zase jen díry v systému, jak se co dá obejít. A ti, kteří věřili, těm by se celý život obrátil. Církev by zkolabovala. Podívej, řeknu ti to tak. Není špatné něčemu věřit. Třeba i tomu, co ve skutečnosti neexistuje. Věřit znamená, že jsi tolerantní, že připouštíš i jinou možnost, než právě existuje a je dokázána. Máš otevřené dveře pro všechny lidi i obyvatele země.“

„Takže nic takového jako bůh není.“

„Nemůžu odpovědět. To, co na tebe dohlíží a myslí, jsou zesnulí nejbližší. Ty nesmíš zklamat. Protože jsou to ti, co potom mají přehled naprosto o všem. My už nemáme filtry, které se snažíme obejít, abychom zjistili, kdo je jaká osobnost. Stačí se na někoho podívat a není třeba být s ním dlouho, abychom ho poznali. Vidím, vím. Já dohlížím i na tebe, neboť mě znáš. Jestliže v muslimských zemích znají Alláha, má teda co hlídat. Tvoří se nám tady pak centralismus. A boj o moc. Ano, opět. Přenáší se to od vás. Církev bojuje o moc. Sdružují lidi, kteří znají Ježíše, Budhu. Ve mě věří a znají mou osobu možná maximálně stovky lidí. Zato Budha nestihá a má dokonce již svůj úřad. Jeho správa je mnohem větší, než moje. Má tudíž větší moc. Původně byl systém, jak vy říkáte nebe, zamýšlen jinak. Podle toho, kolik udělal člověk dobrého, tolik lidí jej znalo a vzpomínalo na něj v dobrém. Takový jedinec, když k nám přišel, hlídal více lidí než zachmuřený bohatý statkář. Je to ta nejlepší práce tady, hlídat lidi. Rozkoš. Jenomže jak u vás se z nejasného důvodu drží už 40 let Karel Gott, i když dnes už zpívat neumí, tak se u nás stále drží představitel církvi. Ti, kteří měli moc na Zemi, mají ji i tady. A ten zatracený dějepis se stará o další a další přírůstky. Nikdo neví, jak to půjde dál. Každopádně globalismem se natrápíte jen vy.“

„A jak je to třeba s Bořivojem a s Václavem?“

„No, protože si všichni připomínají Bořivoje jako vraha, nemá co na práci. Nudí se k smrti, jenže ta už nepřijde. Zato sv. Václav má miliony lidí. Když přišli komunisti k moci, Masarykovi zbyli už jen zatvrzelí kapitalisti, bydlící většinou ve věznicích. Bylo to pro něj depresivní. Po revoluci se vydaly nové učebnice a z ničeho nic byl naším nejlepším prezidentem TGM. Zase se má dobře, Zato Gottwaldovi zbyli jen idioti, kteří si dosud neuvědomili, o čem byly tehdejší praktiky komunistické vlády.“

„A co když už nemáš koho hlídat?“

„Tím tady moje práce končí, tedy přesněji, když už na mě nikdo nevzpomíná, ať v dobrém či ve špatném.“

„A co potom?“

„Musím se znovu narodit, abych si zase všechno připomněl a potom měl přeci koho hlídat. Čím déle tady vydržím s hlídáním lidí, o to lepší život se mi postarají. Třeba Češi jsou tím nejlepším, když to pojmu globálně. Ani bohatí, ani chudí, ale chytří. I na to, aby si uvědomili podstatu života.“

„Co je podstata?“

„Jsi přeci Čech, ne?“

„Snad ano.“

„Tak na to buď pyšný. A kvůli tomu rozhovoru neotálej v životě dělat téměř vše, co jsi dělal doposud. Nedus v sobě emoce, jen kvůli tomu, abych to neviděl. Stejně všechno postřehnu, tak to máš jedno.“

„Jak v životě? Vždyť jsem si už koupil jízdenku.“

„S tebou se ten vlak nemůže rozjet. Vidíš ty dveře?“

„Ano, otvírají se.“

„Kvůli tobě.“

„Musíš do školy, ale příště si nezapomeň vzít kolo. Budu tady čekat. A nemusíš spěchat,“ usmál se a doprovodil mě ven.

„Vstáváš?“ volá na mě taťka ze spodního patra.

„Jo,“ odpovídám ještě v polospánku. Lehnu si do vany. Pustím vodu. Zase zavřu oči.

Chci se vrátit do toho vlaku, na všechno si dopodrobna vzpomenout. Zase se potkat s dědou. Jsem z toho nadšený a zároveň vyděšený. Chci toho tolik, ale i ta voda vystydla. Oblíknu se a jdu dolů, do jídelny.

Snídám vánočku s vodou. Nemám náladu si nic chystat. Zkousávám a přemýšlím. Přemýšlím i o tom, že mi zase křupe v bantech. O tom, že se mi chce spát a bude dneska matika. Zase jsem se na nic nepodíval. A písemma z Angličtiny. Snad se to naučím v autobuse.

Stojím na zastávce. Trochu se třesu. Vždycky, když jsem nervózní, nebo mám velikou radost, tak se třesu. A když mi je zima, mám radost a jsem nervózní zároveň. Vyhlížím oranžová světla předního displeje našeho autobusu. Co to bude dnes. Sor, nebo stará Karosa? Jaký řidič mě přivítá, řeknu bez zaváhání Opava studentské? Pozdravím jasně, sebevědomě, nebo jen s jistou úctou spíš sám pro sebe?

Je to Karosa. Jedna z novějších. S nálepkou emise plynů S3. To je dobrý. I pro Evropskou Unii. Zdravím lehce, mimo smysly. Sednu si na poslední místo vpravo. Je ještě šero. V autobuse linoleum stejné barvy, špinavá okna a zchraptělý motor. Řidič točí volantem stejně, jako vždycky. Každý den stejně a nikdy jinak. Plyn, spojka, zařadit, plyn... Všichni kolem unavení. Stejně jako já. A zase přemýšlím, plánuji...

„Až půjdu do školy, spáchám hřích. Jo, i s Markétou. Oba. Bude sranda. A ještě větší, když bude na konci vyšlapaného chodníku stát tělocvikář Srubek.“

Za hrází u vyschlého rybníka

Patriku, jsi tam?

Vždy tudy chodíš tuto dobu. Jsem zde taky. Oba za hrází, zní to tak stejně. Za hrází a za hrází.

Stojíme si naproti a nikdy se nesetkáme.

Jak je tam na druhé straně?

Lidi nemají čas přemýšlet. Žijí, dřou, makají a živí. A den jediným nezdaněným požitkem končí. Je to pořád stejné. Stárneme a stárneme. A možná trochu vyčítáme, že jsme nic neprožili.

A já si můžu nadávat sám sobě, že pěknou řádku let nic. Prostě nic.

A co slova za hrází?

Nutí mě přemýšlet, kdo za nimi stojí. Jak vypadá, co si pro sebe zpívá, a tak, vůbec.

Popíšu sám sebe.

Ne, to ne.

- ticho

Četl jsem knihu. Můj hrdina byl vysoký s uhelnatými vlasy a šlachovitým tělem. Uprostřed příběhu jsem se našel a knihu zahodil. Řekla mi – obtloustlý vrtošivý stařík.

Já četl svou ženu. Proto, že časem přibrala a není tak veselá, jsem ji nezhodil a čtu dál.

Myslíš, že je Tvá četba smyslná?

Máme něco za sebou i v sobě. Každý druhého. A že když nejsme v krizi, snažíme se ji bezdůvodně přivolat, je asi normální. Raději silné prožitky a podupaná osobnost než sebevědomý Němec.

Můj táta je Němec.

Aha, co na to mám říct? Mám se zastydět?

Ne, to ne. Jen člověk aby se dnes styděl, že ho zplodil Němec. Aby se styděl, že je za hrází mezi mřížemi a řetězy a bál se toho, co si myslí ostatní.

Ten svobodný se tehdy opravdu zastyděl – asi jako když se potkáte s vozíčkářem a vy jej minete krokem. Raději ani do tváře nepohlédnete, do velké mezinárodní zrahy a zničeného života, shnilý kompot taky vyhodíte, a že pár třešní není plesnivých, to nikoho nedojímá. Že by to všechno bylo důvodem, proč hledat útěk u teplého chleba?

Děti mají rády chleba teplý. Už pádím domů.

Od pekaře jdeš? Teplý chleba. To je lepší než veselá písnička.

Můžeš uchopit. U písničky jedině uvěřit, že ti něco dává.

Co neuchopíš, můžeš schovat na vždycky.

Mě taky neuchopíš.

Přes hráz ne. Neuchopím, ale dnešní myšlenky schovám.

Ahoj Patriku.

Ahoj Frído.

Housenka

Vítr byl přívětivý, kopal do zadku a protácel plátěnou tašku do všech stran. Slunce se prodíralo mezi mraky a jediné, co rušilo šelest přírody, byly staré vrzavé boty a zvuk akordeonu z nedaleké hospody. S chladnutím chleba Frído stále více přidával do kroku.

„Tati, ahoj!“

„Jé, taťka je tady!“

„Nazdar Bětko, ahoj Ančo.“

„Dobrý den pane Frído,“ ušklíbala se mamča.

„Nesu chleba, Markéto,“ vzácně oslovil svou ženu jménem.

„Kolik si za to vzal?“
„Osmdesát haléřů.“
„Zase podražil, když mu nenatrhneš prdel ty, udělám to já.“
„To by byla jen zbytečná ostuda.“
„Co je ti zase po ostatních? Tady máš děti, zde se taky starej. Proč se tak podivně koukáš?“
„Nekoukám.“
„Ale koukáš, nejsem blbá. Ven s tím.“
„Hmm, nevím, kde začít.“
„Od začátku,“ začala příběh Markéta.
„Šel jsem od staré přehrady, když tu najednou, na cestě housenka. Krásná, chlupatá, s přísavkami.“
„Fúj,“ doplnily Frída jeho dvě děti a zasedly také ke stolu.
„Žádná ošklivá zelená, ale pruhovaná, hlavně hnědá. Nastavil jsem ruku a ona na ni vylezla. Byla horká stejně jako štěrk na cestě. Cítil jsem její přísavky a drápky předních chodidel, jak se zabořují do mé ruky. Řekl jsem si, musím ji donést domů, ukázat Vám ji.“
„Jé, kde ji máš?“
„Pustil jsem ji. Chvilí jsem se na ni koukal. Měla černé oči ve tvaru trianglu. Byly tak smutné, že ve mně probudily soucit. Vzpomněl jsem si na tu větu, co do mě vtloukali za mlada. Vždycky si představ, že jsi tím druhým. Jak by mu asi bylo? Jak bylo housence na mé ruce, která se stále vytáčela, jen aby potvůrka neutekla. Chudák byla tak zmatená.“

Položil jsem ruku na cestu. Chlupatice slezla a zase se zahřála stejně jako štěrk. Usmál jsem se a kráčel dál. S chlebem, který byl taky teplý jako štěrk, housenka a moje chodidla. S chlebem, který teď žvýkáte. Že je dobrý?“

Bětko s Ančou se zachechtaly.

„Ještě že jejich starosti dřímají v mojí hlavě. Kéž by takhle veselé zůstaly napořád,“ zamyslel se.

„A co se stalo pak?“ optala se zvědavá Bětko. Frído trhl hlavou a probudil se ze zamyšlení.

„Uslyšel jsem řehtání koní. Otočil jsem se. Doktor jel se svým povozem do města. Můj usměv ztvrdl a zrak se upnul na jediné místo, plazící se housenku. Srdce mně zaplavil strach a úzkost. Prosim, nepřejeď ji. Trochu víc doprava, copak nevidíš? Povož projel, housenka vypadala celá a hýbala se. Rozeběhl jsem se zpátky. Byl přímo nad ní, ale ona už se nepohnula. Měla přejetou hlavičku. A její tělo bylo pořád stejně teplé jako štěrk.“

„Proč jsi ji jen nenechal být, mohla žít. Na co sis s ní hrál a přehazoval z ruky do ruky, proč když zase svítla naděje, přejeď ji doktor? A nezachránil ji...“

Marná to byla v té chvíli slova. Svá skrytá křídla už nám neukáže. To jiným. Těm nahoře.“

„Housenky mají nebe, tati?“

„Všichni máme jedno nebe.“

„No jasně, přece bychom nejedli sami sebe, že jo!“

„Jo, jen samá hodná a dobrá zvířátka.“

„Ne, ty bych nejedla,“ ozvala se druhá dcera.

„Mám nápad. Zasadíme mrkev. A pojďme rovnou teď.“

„Ale ale, tatínek nám konečně sehnal semena?“ ozvala se mamka.

„Přeci nejdu sadit kedlubnu :).“

„Stejně si myslím, že jsi zase kecal,“ zakončila Markéta.

Nepověděl nic o Patrikovi za hrází. Ostatně, dětem je stejně jedno, o čem se mluví. Hlavně když pochopí a rozumí. Ví, že Frído neměl jen veselý den.

Housenka bez hlavy a člověk bez svobody, jaký je v tom rozdíl? Jediné, co jim zahřívá srdce, je cesta, ta, kterou mají před sebou a kde snad ještě nějaký úkol sehrají. Byť jen kořist pro hloupého ptáka.

Vítr byl přívětivý, kopal do zadku a protáčel strašáka na louce do všech stran. Slunce se prodíralo mezi mraky a jediné, co rušilo šelest přírody, byly staré vrzavé boty a zvuk akordeonu z nedaleké hospody.

V korunách stromů plátno máš

„Vektor \mathbf{v} má souřadnice $(-1; -4; -1)$, vektor $\mathbf{r} = (1; -2; 3)$. Jsou tyto vektory lineárně závislé?“

„Nejsou, ale já ano,“ odpověděl jsem matikářce v hodině.

„Já myslela, že máš výkyvy na jaře, ale jak koukám, perlíš už teď.“

„Jsem rád, že Vás po tak dlouhé době vidím.“

„Alespoň někdo. Posad se.“

Nějak ze zvyku, abych se připomněl, zakusuji koláč a zapíjím Kofolou. Vše chutná jinak, o poznání víc. Jako bych nebyl jen sám sebou, uhnízdil se ve mně kousek jiné osobnosti, jednání i snění. I smutek, který zabíjí její charisma.

Zajímaví jsou lidé, kteří při zarytém pohledu do očí neuhnou a vydrží dlouho sdílet svou tvář. Je to upřímnost nebo soustředěnost? Netušil jsem, co vše může lidský pohled dát, kolik vzít a v co vyústit. Vyústit, ústit, ústa? Hledáme odpovědi, které samy přivanou se ztrátou studu.

Zrychlený dech, vlhké tváře a vděčnost za vděčnost, stále častější. Vlasy polštářem hlazené prsty a pak to smutné „Jak mě bereš? Přemýšlím, kdy se zase uvidíme.“

Za soumraku léta, svítání dne si uvědomuji – mám rád podzim. A ty?

„Podzim.“

„Jsem Vaše nová učitelka z Občanské výchovy. Představte se mi, řekněte, jak se jmenujete, co máte rádi. Začneme třeba... zde.“

„Richard Vacula, mám rád. Hm. Podzim.“

„A něco co Vám nesedne?“

„Sbírání shnilých jablek.“

Fatal error

Error, can't receive data!

Error, your connection is false.

Try to contact your administrator.

Dva dny na cestách ji mám v různých obrazech, konverzacích minulých i budoucích, dva dny bez komunikace, protože mobily neuctívám a ne vždy jsem na nich k dispozici. Těším se, až zezelená květinka s osmi okvětními lístky a na panelu Start vyskočí tabulka „is online“. Místo toho Český telecom alias Oou tu mi dává najevo, kdo zvítězí. Hovado. Nejen, že sníží rychlost, ale taky vypadává. Naslibuje 2Mbit za 399Kč, k tomu kameru a stávajícím klientům život patřičně pepří vyřazenými bobulemi zabavenými při konfiskaci drobných podnikatelů v roce 1948. Ten pepř už nikdo nekoupil, stejně jako stará paní z koloniálu už nikdy nesměla svůj obchod pod klenbami ze starého kamení otevřít a ani dožít ve svém domku. Lidé tam byli zvyklí chodit, proto síť prodejen Včela, zkonfiskovaná o rok dříve a přejmenovaná na Jednota, dostala stavební místo pro moderní obchod. Ten starý, s pěknou zahradou a posezením, byl zbourán a stará paní se musela odstěhovat do jednopokojového bytu. Jednota se zde ale už nepostavila. Pozemek je prázdný. Po 40 let zde mohla žít a nedusit se tři patra ve vzduchu, kde je prakticky uvězněna.

Chyby. Je jich spousta, zatěžujeme se zbytečně dalšími – počítačovými. Nejde internet. Sakra, co budu dělat. Tak jsem se těšil, až napíšu „Ahoj“ všem zeleným a jedné budu věnovat zvláštní pozornost, ale moje ICQ nemůže přijímat data. Touha po komunikaci. Po společnosti.

Potřebuji ji, jinak se rozkládám sám v sobě. Už ji každý večer nenajdu na naší zahradě, která v historii našeho města byla místem setkání vesničanů, kde každý večer zpívali a vykládali příběhy u společného ohně. Není doba Frančiška Hluchého, Tošky, Johana ani tetky Grety. Je tady pokrok, dá-li se to tak nazvat. Logistika, spedice, distribuce, poskytovatelé, úvěry, síť drátové i bez. S podprsenkou, ne bez. V každé zahradě pes.

Icq, net, tam Ti nikdo nedá po držce když ho oslovíš „Kreténe,“ není se čeho bát. Jsme všichni tak anonymní, sice náš nikdo neprobudí jako ve snu, ale nač, když to vlastně ani není. Servery vznikají a zanikají. Bez toho, aby si na ně někdo vzpomněl. Nesehrály takovou roli. Zkrachuje Google, no bože, zapnu Centrum. Koho zajímají stovky lidí, kteří tomu položili spoustu let? Nikoho, jen nějaký programátor, nic skutečného nerobil.

I tak realitě neunikneme, ještě více překvapí. Třeba mě, potom, co jsem se spokojeně nacpal gulášem a vyšel ven z restaurace. Na lavičce seděl mladý kluk. Tak pětadvacet. Vypadal, jako kdyby se mu chtělo zvracet. Zrychleně dýchal, zíral nepřítomně a úzkostlivě.

„Co se mu stalo, kde se tu vzal?“ zeptal jsem se spolužáka.

„Přiběhl ke mně a řekl ať ho rozvážu. Tak jsem ho rozvázal.“

Rozhovor přerušila Policie a Sanitka, která mezitím dojela. Kluk sedící na lavičce se rozbřečel. Všichni z toho měli obrovskou prdel, až na pár lidí. Spíš jsem přemýšlel, co ho do takové situace přivedlo, a jestli se v ní někdy ocitnu já. Co si říká o nás? 40 rozesmátých figurek sledujících ho, jak se vyděšeně choulí na lavičce. Všiml si mě náš třídní a ptal se jak Vám je. Aby se o mě moc nezajímal, nahodil jsem trochu uspokojivý úsměv a řekl, že tak nějak divně. Tím rozhovor skončil. Ale ne se spolužákem.

„Říkal, že jel modrým Mondeem, kolem jedenácti z Hradiště a zastavila ho bílá Octávka. Čtyři lidé. Pak už si pamatuje jen úder do hlavy. Probral se po devíti hodinách v příkopě a přes pole přiběhnul do kempu, kde jsme ho rozvázali.“

„Vy jste Ti, co ho rozvazovali?“

„Ano.“

„Kriminální policie, můžete jet s námi na stanici?“

Vzali si občanky a odjeli na výslech. Že by to někoho poučilo? Ani ne. Zůstal jsem sám na cestě a chodil tam a zpět. Ostatní se vesele ožírali, běhali jako srny po lese nebo lezli po stromech a trhali švestky.

A už jste viděli lázně v Jeseníkách při výbuchu? Jak lidi nemocní na srdce, nervy skáčí z oken a vyděšeně pobíhají po parku? Byl jsem uvnitř deset minut před výbuchem. A opět spokojeně jedl. Ty dubové točité dveře už se nikomu v ruce neroztočí.

Chci jí napsat. A moc. Že bych byl stejný jako trhači švestek? Neřeším, chci napsat holce, která má ráda podzim.

Error, can't receive data!

Error, your connection is false.

Try to contact your administrator.

Kde je klavír? Zahraji něco fakt hnusného.

Posunul jsem hodinky

Byly doby za mlhou, kde se vše neznámé stalo ve chvíli poznání zázrakem. Oheň znamenal dospělost a každá vlastnoručně postavená drobnost byla radostí na mnoho dní. Vše jsme brali jinak, přikládali věcem jinou váhu. I jiným. Učitelé bývali autoritou a v tělocviku překonávali sami sebe. Bez přísnosti není pochopení.

Před deseti lety

Tak, a teď mi vyjmenujte ovoce. Půjdeme popořadě.

„Hruška.“

„Ano.“

„Švestka.“

„Výborně.“

„Říšo?“

„Jabko.“

„Dobře, co chceš ty, Jakube?“

„Shnilé jabko!“

Učitelův výraz ustrnul a raději se zahleděl na hodinky: „Půl desáté, máte velkou přestávku.“

Rozbalil jsem makovec a usmíval se nad znechuceným pohledem Terky, která pozorovala podrobenou lavici.

„Říšo, ty si fakt prase, zase ten makovec.“

Uškíbl jsem se a vysál stéblem politou lavici.

Začala hra „Na hoňku.“ Fyzicky nadané děti mezi sebe zapadly. Já, který nikdy nejrychleji neběhal, jsem se chtěl zapojit taky. Jen tak vběhnout a říct, já taky hraji, jako to dělali ostatní, jsem nemohl, stejně by mě nebrali za oficiálního člena hry.

„Vendo, můžu taky hrát?“ A Vendula, nejdominantnější postava naší třídy, ze které jsem měl tak trochu strach, prohlásila i přes slova Žanety: „Richard hraje taky“. A co řekla Venda, to platilo.

„Nepláti, tohle je domeček...“ Jakmile někdo nestíhal, měl namále, znenadání se z místa za skříní stal domeček. Až se za skříní nasoukali všichni, prohlásil honící: "Na domečky nehraju." Domeček se zrušil. A tak pořád dokola. Já, jediný to člověk s hodinkami, jsem řekl poslední slovo. „Konec!“ Minutu před završením přestávky jsme se nachystali na hodinu.

„Jste nějací červení, co jste vyváděli?“

„Pojď hrát koulovanou!“

„Ale já mám jít dneska rovnou domů.“

„Na to ser vole. Je nás málo. Říša, poojď.“

„Tak dobře.“

„Jéé, Petra dostala do držky.“

„Ty si fakt debil, já nevidím!“ ozvala se vyděšeně.

V tu chvíli sklapla vzájemná rivalita. Řešilo se Petřino oko. Autor té prdy se neustále omlouval. Kvůli Petře, nebo toho, co mohlo následovat? Následovalo, odplata. Tým se postavil za Petru.

„Nakrmte ho!“

„Na Martina, všichni na něj!“

Naskákali na něj a krmili. Petra samou radostí viděla a sledovala. Krmili, dokud se neozvalo hlasité Au. „Moje ruka!“

Valná hromada se zvedla a členové na sebe zírali, kdo tu bolest zavinil. Ten s největším soucitem se zase omlouval Martinovi. Pořád dokola. Jako proslulá věta: „Já se s tebou už nikdy nebudu bavit.“ Druhý den opět vesele tlachaly. Pořád se někdo s někým bavil i nebavil.

Strčil jsem ruce do kapes a šel domů. Bil se ve mně bohém, který si nedělal starosti s povinnostmi a vychovaný synek, co měl strach z následků, které jej nutily být slušným, učit se, protože zakázaná černobílá elektronková televize, přinášející mou oblíbenou sérii Čip a Dejl, Rychlá roto kupředu nebo týden bez sladkostí, byly pro mne tragédie nejvyššího stupně. Žádná minuta čekání, než se televizor nažhavl, žádné ranní meteory a velký třesk u začátku vysílání televize Nova, žádné Studio kamarád s Rosákem. Prostě nic, co jsem měl rád. Napadlo mě řešení. Posunul jsem hodinky. Jak geniální. Jednou se to snad stane každému, ne?

„Sračky,“ usmál jsem se při papouškování mého tatky, když jsem procházel solí rozbředlým šedivým sněhem. *Tak čím začnu... jo takhle. Přijdu, usměju se a řeknu, že mám dvě jedničky ze psaní.*

„No ahoj. Kdes byl?“

„V jídelně.“

„Dvě hodiny?“

„Dvě?“

„Je půl druhé!“

Udiveně jsem se kouknul na hodinky a řekl: „Ale mě to ukazuje tři čtvrtě na jednu.“

Tak a teď mi řeknou že nejsou blbí a že jsem si to posunul.

„Kde máš rukavice?“

„Nevím,“ řekl jsem vyděšeně.

Spravedlnost na mě hodila šutr.

„Jak nevíš?“

„Ráno jsem je ještě měl.“

„Tak kdes je nechal? Měl jsi je ještě v jídelně?“

„Jo.“

„Tak val pro ně. Bože ty jsi blb.“

Musím běžet, dokud na mě vidí, snaha se cení. Kdybych je náhodou nenašel, budou mi vyčítat všechny hříchy od toho posledního, který se rozebíral. Vše, nad čím přivřeli oko, mi spočtou. Uf, za zastávkou na mě už vidět není.

Procházím sračkami a vzpomínám na vše, co jsem způsobil a neměl. Byl jsem zase jen to malé bezvýznamné děcko s průserem. Ale třeba tam budou. Uvidím své zelené rukavičky a s klidem půjdu domů.

Dítě s šálou

Krásný pocit
přežíváme malou Istí

prší na střechu
teplo akumulární pece
fouká nám na prdel
a je to vidět, vypínač je ON

krásný pocit pro dítě s šálou

sní, že bude jednou samo
žít malou Istí.

// pocit bezpečí?

Bude šest stačit?

Ráno jako každé jiné, hypnotizuji protější kliku a obklopen dlaždicemi tlačím. Chvilé napětí. Uff, záchodák ještě nedošel. Tahám. Protáčí se záchrana důstojnosti. Dvojvrstvá spirála s polosekem pro lepší utrnutí. Bude 6 dílků stačit? Ne, zpětná vazba sděluje, utrni si ještě.

„Svět je krásný,“ usměje se Lara.

„Opravdu?“

„Jistě.“

„A se vším co obnáší?“

„Se vším.“

To abych se příští ráno blaženě usmíval.

Cesta ze školy aneb tam kde můžeme být nazí

„Co děláš dnes večer?“

Řekla to tak – pěkně, s úsměvem prolitým do zeleně. Jako by jí na mně záleželo. Plný očekávání, jako na Vánoce před rozbalením dárku, odpovídám: „Mám volno.“

„Přijď do aqua centra.“

Kde to je?

„U tebe v koupelně v sedm hodin.“

Otočila se a rychlým krokem zamířila do první odbočky. Ještě před zahnutím se jednou otočila.

„Bud' přesný.“

Prašťený jednorozcem do hlavy utíkám na vlak. Vždyť další spoj už jede moc pozdě, abych to v sedm stihnul. Ale jak to stihne ona? No tak, alespoň jednou, jednou na chvíli, nebud' tak obyčejný a zamrkej okem všem, které nevidíš, na pozdrav.

„Jednu jízdenku prosím.“

„Na Hradec že?“

„Jak to víte?“

„Nikam jinam jsi ještě u mě lístek nekupoval.“

„Aha, už se nedivím.“

„Měl bys.“

„Jak to?“

„Dnes vyjíždíme dřív, abys to stihnul, utíkej.“

Ještě stojí, ještě má otevřené dveře! Rozbíhám se, skáču na peron a z peronu do vlaku zároveň se zavírajícími se dveřmi.

„Sakra!“

Dveře mě skříply za skoku. Ležím na podlaze a přes sklo dveří se dívám na vychlamané cestující. Vlak se rozjíždí a já se snažím své nohy přeražené o schůdky nasoukat dovnitř. Pálivá bolest přeražených kostí mě donutila být ubožákem a kulhavou chůzí zamířit k prvnímu místu k sezení.

Tak to je v tahu, s tímhle do sedmi domů nedoju.

Vlak jako by jel už dvě hodiny a venku se prostrídala všechna roční období. Ne, nejsem blázen, broukám si pod svetr, kam jsem schoval obličej.

„Hej, nemáš chlast?“ otázal se mě nejspíš nějaký malý spratek.

„Ne.“

„A je už ti 18?“

„Ano.“

„Kup nám ho, prosím.“

„Proč?“

„Jedeme na školní výlet, matka mi ho objevila v báglu a nikdo jiný ze třídy nemá odvahu.“

„Ty jsi tele.“

„Taky si říkám, kdybych ho dal do pyžama, tak by na nic nepřišla.“

„Aha. Pil jsi vůbec už někdy?“

„Ne, ale každej se jednou zchlastá.“

„A co si od toho slibuješ?“

„No, že budu ožralej přece, a možná sbalím nějakou buchtu.“

„Spěchám, nemám čas ti chodit někam do trafiky.“

„Já vím, kup ve vlaku, u průvodčí.“

„Jasně, krom jedněch kleští, malé tiskárny lístků a peněz, nosí po kapsách ještě flašky absintu.“

„Dneska jo, ví že to od ní koupíš, má to s sebou.“

„Já to nechápu.“

„Každý potřebuje na něčem vydělat, každý potřebuje druhého. Já potřebuju tebe, abych se opil.“

„Vaše lístky prosím,“ koukla se na kluka, který nic nepředložil a jen tiše odpověděl: „Povedlo se.“

„Tady,“ ukázal jsem tvrdý papírový obdélník.

„Tyto jízdenky už 8 let neplatí milý pane.“

„Nemůžu za to, co mi prodají na nádraží.“

„Každý si za vše může sám. Kupte si s pokutou u mě, nebo to po vás budeme vymáhat soudní cestou.“

„A kolik je to s tou pokutou?“

„241 korun.“

„To si děláte legraci, nejdřív mi ukažte tu pokutu a jízdenku.“

Průvodčí vytáhla zpod vesty Českých drah jednu vodku.

„Ach tak. Už to chápu.“

Paní držíc láhev se usmála. Nevěřicně podávám 250 korun.

„Děkuji, jsem automat, který nevrací.“

„Tak a teď mi to doufám zaplatíš,“ otočil jsem se na kluka schovávajícího láhev do batohu.

„Proč, platil jsi pokutu, to není můj problém.“

„To si snad ze mě děláš prdel.“

„Nedělám, ale díky za ochotu, něco ti za to dám, vole.“

„To si říkej svojí matce.“

„Ta má na hodinkách čas správněj.“

Vyhrnul jsem rukáv, za deset deset. Proboha! To není možné, přece nejedu tři hodiny.

„Vypadáš zmateně, posuň si je o tři hodiny na zpět a budeš mít správněj čas.“

Vlak zastavil v mé stanici, vystupuji deset minut před srazem s dívkou v mé koupelně s vědomím, že to stejně nestihnu.

„To je moje kolo! Hej!“ Vyběhl jsem na tu potvoru zloděje a zapomněl na mou přeraženou hnátu.

Shodil jsem jej do kopřiv, seřval a vzal si své kolo.

„Ne každý, kdo jezdí na tomto kole, je zloděj,“ naposled se mi kouknul zarytě do očí, já se leknutím odklonil a rozjel se ke svému domovu.“

Odemykám dveře a utíkám do prvního patra, do koupelny.

„Kde je vana?“

„Na každém pokoji, přejete si některou z našich služeb?“

„Měl by zde být nějaký aquapark.“

„Tak to každopádně, je zdarma, dolů po schodech a první dveře doprava.“

„Ale to se akorát dostanu na chodbu svého baráku!“

„Jistě, a právě jste v koupelně a ne recepci.“

Ještě víc zmaten otevírám dveře a utíkám po dubových schodech dolů. Každým krokem dolů cítím více a více chlóru, slyším hlasitěji vrískot a smích. Světlo zesiluje, je jasnější a čistší. Asi jsem fakt magor, ale to je jedno. Jo, je mi to úplně fuk, nic mi není, jsem naprosto, úplně, totálně normální kluk. Ale co když ne! Proboha...

Zakopl jsem a zůstal ležet na posledních schodech. Už nebudu vstávat, nechci. Chci usnout, nemuset pochopit všechno divné. Už nejsem magnet jen na úchyláky, už i na úchylné prostředí. "Kurva!"

„Ty nevíš, že se tak před slečnou nemluví? A taky, kluk by na rande měl chodit o pár minut dřív, ne jak na zavalanou.“

„Já vím, měl... a taky, vždyť Tě vůbec neznám, to musíme napravit.“

„To musíš.“

„Ty přeci taky.“

„Já Tě znám moc dobře, jinak bych Tě nezvala, je na čase, abys poznal ty mě.“

„Verbálně či neverbálně?“

„Obojí.“

„Líbíš se mi.“

„Jinak bych Tě nezvala.“

Zazářil jsem a zareagoval: *„Ty se opakuješ.“*

„Můžu říct 100x něco stejné a pokaždé to bude jinak. Svlékni se, prosím.“

„Musím?“ zděsil jsem se.

„Všichni tady jsou svlečení.“

„Kdo všichni?“

„Nesmíš být tak zakoukaný do mě, rozhlédni se kolem.“

Kam jsem se to dostal...

„Jiná společnost, jiné mravy. Za chvíli si zvykneš, ale neboj, nebude to normální, nezevšední to. Bude to svoboda. Odvážanost na všech frontách.“

Sklonila se, já v šoku zase ležel na kachlíkové podlaze a nechal se svlékat...

„A jak to bylo dál?“ zeptaly se mě děti.

„Mě l a m o c h e z k é v l a s y,“ usmál jsem se.

Cizinci

Copak Vám to nikdy nepřipadlo ani trochu ďábelské?

Nevím, co mi tak má připadat.

Že si sejete mrkev, žvaníte o trapárnách ze seriálů a zuříte, když není ve skříni jediná čokoláda.

Co je na tom ďábelské?

Že jste naprosto vypatlaní. - Jo - vypatlaní. Díval jste se někdy na noční oblohu a kouřil přitom cigaretu?

Ano.

Jak famózní, že. Sledovat kouř, vdechovat jej, vdechovat jinou atmosféru a pozorovat cizí souhvězdí. Být neobyčejný, být nad věcí, vědět víc, nedýchat to stejné, zvládat i jiný vzduch, ten náš. Úzkost, strach, obavy, tušení – nejsme tady sami. Chtíč postavit ten největší satelit a zachytit cizí signál. Být u největšího objevu – jiná civilizace existuje.

Bylo by to zajímavé.

Není! Je to nebezpečné. Jako my na této planetě.

Pročpak?

Jsme cizinci, nikdy Vám to nedošlo, drahý pane s třemi doktoráty?

Neměl jsem tu příležitost.

Proč se nás bojí všechna zvíř, proč? Proč i ta, která se s lidmi ještě nikdy nesetkala. Prý, že jsme je zabíjeli, ví, že jsme zlí. Byli jsme zlí všude? Žijeme naprosto odděleně, osaměle, okupujeme tuto zemi,

jen už jsme za spousty, spousty let zapomněli, jak jsme se sem dostali. Netýká se nás nebezpečí, vyšší princip přírody – nejsilnější přežívá. Nemáme silnějšího nepřítele, teda – neznáme jej. Ale je to právě on, kterého se nejvíce bojíme.

Mimozemšťané?

Cokoli, co je silnější než my. Nejsme připraveni čelit nástrahám. Jsme jen součástí konzumu.

Mohl bych trochu odbočit?

Jistě.

Proč jste trval na schůzce ve dvě hodiny v noci?

Kvůli myšlenkám, mají více prostoru. Každý má jen tolik intuice a poznatků, kolika datových proudů je schopen se chytit.

Co utváří datové proudy?

Nikdo není izolovanou soustavou. Ke svému životu potřebujeme okolí. Naše myšlení také. Na cokoli pomyslím, přenesu se někomu jinému. Ten kdo spí, nevybírám si, co přijme a co ne, kdo bdí, má možnost výběru, co bude zpracovávat. Každou myšlenku je třeba absorbovat, uložit. To zajišťujete, když spíte. Nikdo není schopen si v sobě vše uchovat, naše myšlení je uloženo ve všech kolem v různých střípcích. Čím větší je naše schopnost je spojovat a volat zpět, tím vyšší máme intuici ale i inteligenci.

Teď v noci máte více buněk, které budou zpracovávat informace?

Zjednodušeně ano. Více vnímáte, uvědomujete si souvislosti, lépe se.. přemýšlí, plánuje, chápe, sní, v hloubi duše projektují hypotézy a tak dál. Internet je směšná náhražka – spí ten, kdo zamešká aktualizaci antivirového programu – díky viru nerozhoduje, jaké informace bude stroj zpracovávat, pán počítače, ale přichází virus.

Už asi rozumím, proč jsou dny tak obyčejné a ráno se nám zdá spousta věcí nesmyslných.

Jistě, nejste schopen to pochopit.

Teď zase odbočím já. Člověk byl určen k prozkoumání života na planetě Zemi. Za dopadajícího světla měl zachycovat informace a přes noc je zpracovávat. Situace se však zvrtila vlastní lenivostí. Nepodařilo se dodržet kontinuální předávání základní informace, dneska boot sector na disku, nikdo z lidí neví, že zde byli od poznání. Jediné médium toto sdělující ve zkomoleném tvaru je Katolická církev.

Jak zkomolené?

Poznání víry, boha. Šlo jen o vědecký výzkum. A podařilo se jej zmařit zmatením samotných výzkumných buněk. Tedy lidí.

Trochu se v tom zamotávám.

Není systému bez opravdového pána. Planeta země má kontrolní mechanismy, nepřítele je nutno buďto zmást nebo zničit. Mezi lidmi se objevili nastrčení jedinci, kterým se podařilo obrátit výzkum na lidi samotné. Zajímali se o sebe, o boha, který prý na ně vidí a běda, jestli se nebudou hlídat. Začali studovat vlastní historii, tradice a nazvali se pány tvorstva. Zahledění sami do sebe přestali ohrožovat informační stránku Země, tu fyzickou bohužel ne.

Jakou informační stránku?

Naše planeta je v jednom výjimečná. Nikdo nikdy nezjistil, jak vznikla, a jak může na jednom místě žít tolik druhů živočichů. V žádné jiné civilizaci taková rozmanitost není. Je to tajemství, které by rády poznaly všechny vesmírné civilizace, ty se za tímto účelem spojily a vyvinuly tvora, jenž se poměrně dobře množí. Největším nákladem na vytvoření výzkumného týmu byl pouze čas – doba, za kterou se lidé patřičně rozmnoží. A díky tomu, že chuť se pářit byla první instancí lidské mysli, není třeba domýšlet, děláme to každý, že. Ale zpátky – díky zmatení lidí a zahleděnosti do sebe sama se podařilo zabránit výzkumu, tedy potlačit. Ovšem vzhledem k tomu, že užitečných informací jsou tisíce procenta a zbytek díky ovlivnění lidských priorit zabírají pasáže knih, filmových snímků, chutě nejruznějších sušenek, pocity z řízení automobilu, tisíce melodií a dalších nepotřebných znalostí, jde o totálně zaspamovaný systém, nevyužitelný systém. Bohužel, priorita jedna stále vítězí a my se dál množíme a ubíráme místo původnímu obyvatelstvu této planety.

Proč se tyto civilizace nesnaží problém řešit?

Ale snaží. A první pokrok se dostavuje až nyní.

Čím to?

Přibývá slabých a nemocných. Lidí, kteří jsou v komatu. Tak jako vy, potřebujete k životu jíst a dýchat, potřebuje mimozemšťan pro adaptování na zdejší půdě stálý přijímač a zároveň zdroj informací. Jazyk, zvyklosti, plnění očekávání, chutě, dojmy, pocity a porozumění. To vše za něj zpracovává onen nemocný, který v komatu, spánku, si nevybírám, jaké informace bude zpracovávat. S probuzením nebo smrtí zaniká i návštěvník, neboť ztrácí základní informace pro přežití. Je velký risk přijet a využít spícího – co když se náhodou probudí? Návštěvníci zde působí co nejkratší dobu a vybrané objekty si odvázejí s sebou.

Kdy jste se s nimi poprvé setkal?

V 19 letech.

Byl jste vyděšený?

Jistě.

Z čeho nejvíc?

Znali mé myšlenky. Okamžitě. A oni odpovídali, okamžitě. První, co mě napadlo bylo, jak se proboha takoví slizouni páří. Dali odpověď. Bylo to neuvěřitelně nechutné. Víte, u člověka je to taky nechutné, ale chceme to, cítíme to. Tady to je nechutné a ještě to nechceme. Pak mě napadlo, unesli už taky někoho z lidí, koho znám? Uviděl jsem našeho profesora matematiky a mou holku. Zděsil jsem se, proboha, co dělali mé holce? Dostal jsem odpověď. Zkusili jí změnit její ideál krásy. Proč, ptám se? „Oblíbili jsme si tě, tak abys měl jednou štěstí.“ A co bude se mnou? Odpověděli opět bez váhání. To raději popisovat nebudu, snad jen, že týden po smrti ještě budu vnímat okolní prostředí a kremační pece jsou fakt peklo.

A dochází k únosům i dnes?

To nejsou únosy. Jen neplánované výlety.

A proč je stále podstupujete?

Protože musím jednou za čas na výměnu krve.

Jakto?

Abych přežil.

Z jakého důvodu si Vás drží?

Jste až příliš zvědavý.

Proč jste tedy se mnou chtěl dělat interview?

Máte rád výlety?

Životem utvrzené hovado

Holka: „*Jsi sobecký, bezohledný, pořád jen za něčím běžíš. Ale hlavu neohlédneš, nevidíš, že já jsem smutná. No kvůli komu asi.*“

Kluk: Proboha to jsou ptákoviny, upínej pozornost na někoho jiného.

„Odpusť, zapomněl jsem, zapomněl jsem. Ohlédnout se. Ale vpředu byl západ slunce, který mě tak vábil. Klid, tvář oranžová jako slunce, podobenství na němž stavím kamarádství. Doufal jsem, že potkám na své cestě moře. Ale napil jsem se té vody dřív než jsem k němu došel, bohudíků! Uviděl Tě tak smutnou..“

Kozo namyšlená, polib si. Teď se usměji na slečnu v modrých batikovaných šatech. Jen se koukni, že nejsi jediná a já beznadějný případ na tobě závislý.

Holka: „*Myslíš jen na sebe - a vůbec mě neposloucháš.*“

Kluk: „*Milování je bez řečí, to přece víš. Nebo nevíš? Tys ještě nikdy? Proto? Proto jsi tak trpká a hraješ si na habrové dřevo?*“

Holka: „*Tebou se tak nechám milovat...*“

Kluk: Zadíval jsem se tehdy naposled klukovskýmá očima, přivřel víčka, zaostřil a řekl: „*Tak jdi do prdele.*“

Kluk šel za svým západem slunce a ani jednou se neohlédl. Tak málo mu na ní záleželo. Tedy... vlastně se stále v mysli vracel: otočit se zpátky a prudce ji obejmout. Ale to nikdy neudělal. Věděl, že žije na zemi se sny rojícími se za tmy, kdy nevíš, na koho skočíš. Skočíš do vlastní představitosti, zůstává stejná postava, ale s poddajnými vlastnostmi. Jo, sny jsou fajn.

Doslechl se od její sestry, že je psychicky na dně. A měl bych si to vyčítat. Avšak životem utvrzené hovado jen povzdychlo a polklo poslední sousto nabalené buchy.

„Se sýrem nebo salámem?“

S krupicí.

„Se sýrem.“

Proč vždy řekneme něco jiného, než nám dřímá pod hrudníkem? Občas teda řekneme pár pravých slov, po kterých se životy opráší a připomenou si, že zas za tolik nestojí. Do leccého se namočí, ve dnech smutku a depresí, leckam spadnou, důvěřují-li už pouze moci větru.

A někde na skalách uplatní se základní fyzikální pravidla o volném pádu, deformace způsobená vnějšími vlivy – tlakem, teplotou, chemickými reakcemi.

Poslední mouha odlpula na cestu za západem slunce a rozbila si frňák o žárovku z Tesly Holešovice.

Šikovný mravenec očistil lebku kyselinou o poslední zbytky tkání a donesl žrádlo berušce.

Starý malíř definoval pomíjivost obrazem. Jediným nekončícím snímkem silného charisma, které skutečnost „bylo to tak dávno a jen chvilku“ vždy připomene.

Katčiny první sexuální zkušenosti přerostly v dospělou Hanku a Petra. Sebe už nepotřebuje, má přece je. Ostříhala si vlasy podle modelu zvaný „hrnec“ a usmívá na svět očima šťastné dojnice.

Až jednou umřu, ten šicí stroj bude tvůj

Vidíš, ten je parádní. Mohla jsem mít celý barák. Ale řekla jsem jim tehda – NI! Já bych vás tu pak celý život viděla. To jak vás vleču do koncentráku.

„Tak si vezměte alespoň co se Vám hodí. A nestyd'te se, stejně nám to zabaví.“

Vždycky jsem chtěla mít taky šicí stroj. A že to jednou pujde tak rychle, to sem netušila. Ale od smutných očí jsem ho dostala. Ja, smutných.

Má velku cenu, však i Toška, grobian jeden, ho chtěl pro sebe. Ať chcipně, zloděj zlodějská. Já ho celý život schraňuju. Je to jediné, co po nich mám. Jediné co mám.

Projede všeco, i tu nejhrubší kožu. Metr dřevěný v mozaice, poklop, náhradní řemen. Všecko mám. Dodneška. Nikomu se eště nepodařilo ho ukrást. Jen ať si zkusí! Jak nemožu chodit, vyliskala bych ho na třikrát.

A ty kuřičky...

Pane bože, tych kuřiček bylo škoda. Maminka po mě chtěla paru jablek za kuřičky. Já je natrhala a přišla dom, kuřiček nebylo.

„Irenka, Irenka, někdo nám je ukradl.“ Bědovala stará Hluchá.

A já pak na druhý den u řezníka a ten mi praví, ni: „Irenka, těch slepic bylo škoda, tolik vajec v sobě ještě měly.“

Stará Hluchá je prodala. Moje kuřičky, které mi dala maminka za paru jablek. A sprostě lhala. Všeci su stejni, jeden jak druhý. Celá Hluchého rodina. Enem od nich dál. Však mi říkali, když jsem se měla vdavat – do té rodiny s otevřenýma očama, s otevřenýma!

Jak já umřu, všeci se sletnu a budu hrabat v mojich věcch, ale ten šicí stroj, ten bude tvůj. Připomeň se, připomeň.

„To je on?“

„Ano, přesně ten. Chytíme to za ten bok ne?“

„Jo, to pude. Ale bude to makačka na těch schodech.“

„Prodej ho! Co z něho máš, no řekni, co? A co z něho tak máme my, vidíš Ondru, ani na pořádnou sklínku nemáme.“

„Ale je po prababičce.“

„Té už to vadit nebude.“

Dobrý den, dovolal jsem se na inzerát, že prodáváte šicí stroj? – Aha, píšete cena dohodou, jsem ochoten přistoupit na rozumnou mez...

V "těžkých" chvílích ztrácíme důstojnost nejen my, ale i šicí stroj...

Opava po brněnském Silvestru

Je téměř osm hodin večer. Sedím na opavském vlakovém nádraží. Přes pusy šálu a na očích nic. Brýle jsem si zapomněl doma, užívám si rozmazaného světa. Nic není tak pevné a spojitě jako při blízkém pohledu. Můj prostředník je daleko a dvojice se psem mě už taky poslala na vlak.

„Hej, ty jako nezdravíš, nebo co?“

Otočil jsem se a viděl vyžilou čtyřicátníci s dvěma vykouřenými krabičkami cigaret a chlastem v očích.

„No mě ne, tuhle,“ a ukázala na holku vedle sebe.

„Jé ahoj.“

„Kam pádíš,“ zeptala se Monika.

„Asi na vlak,“ vždycky raději asi, abych nepohřbil možnosti jít třeba s ní.

„Tak utíkej, ať ti to neujede,“ odpověděla káravě.

„Promiň, zapomněl jsem si dneska brýle.“

„Ale mladý muži, bez brýlí se vidí, to je pouhá výmluva,“ zatvářila se ta starší, jako když cikánka praví moudra.

Takových deset minut jsem přemýšlel, kdo to proboha mohl vedle ní jít. Jestli tahle premiantka naší základní školy má zapotřebí se tahat s nějakou prochlastanou ženou...

Má.

Vzpomněl jsem si na její matku, záběr starý už nejmíň deset let. Stejný úsměv a intonace, jen docela jiný zjev. V černých tepláčkách a buldokem na vodítku kráčí dál parkem a možná kupuje v non-stopu láhev vodky. Je to docela normální civilizační choroba. Všichni chlastáme a ne všichni jsme stateční mít otvírák v tepláčkách a nahýbat láhev uprostřed nočního města. Ne každý dokáže být rýpavě slušný i po potřísněné prdeli od nezelené trávy.

Brněnský Silvestr - kdy jsem otevíral na jedné z hlavních tříd pivo na žulové zemi otvírákem na klíčkách. Vypadal jsem divně a jezdil načerno. Byla to volba, za pár let povinnost. Třeba.

Popeláři hází koš propíchnutým basketákem

Snídá mrkev
- já rajče.

Vyhlížím se solničkou v ruce přijíždějící autobus.

Pára z úst, život, zima místo zrcátka.

Pocit, že krom rtů není nic modré.

Popeláři hází koš propíchnutým basketákem.

Potulný pes se vrací nažrat granulí s obsahem popela.

Doly zaplňují hladová střeva plyny.

„Kam to bude?“

/ Vystoupím zadními dveřmi
- protože snídá mrkev. /

Svodidla

„A to je můj kluk,“ podívala se naproti a lehce se kousla do rtu.

„Aha, to bych taky chtěl, já jsem... Máte rádi zelňačku?“

Uhnula pohledem na stůl plný koleček. Prsty obkreslovala obvody mnoha z nich, až si jedno oblíbila. Nevím, zda-li to, které bylo pro její ruku nejsnadnější obtočit, nebo nehtem sledovala donekonečna pro ni to nejzajímavější.

„Tak to dopadá, když je mi líno dát si tácek pod hrnek. Tak co, dáš si zelňačku?“ Zeptal jsem se znovu.

„Jsem vegetariánka, bez buřtíků, prosím. Kam dáváš hrnek?“

„Do lednice, přece,“ odpověděl jsem nechápavě.

„Ne, když nalíváš, kam dáváš hrnek?“

„Nalívám přímo ze sporáku.“

Představil jsem si bar, kde nalívají ze sporáku. Z jejího obličeje mi došlo, že jsem se zase neuhlídal a vycenil zuby. Pitomá rovnátka.

Pobaveně pokračovala: „To je škoda, že nenalíváš přímo u stolu.“

„Tam jediné pudink, protože když vylízávám hrnek, musím sedět tady u stolu.“

„Pročpak?“ Otázala se nechápavě.

„Už když jsem byl malý, cokoli jsem jedl, tak tady, abych špinil jen jedno místo. Jinde se jíst nesmělo.“

„Rodiče už tu nejsou, proč nelížeš pudink v kuchyni?“

„Pudink se líže tady u tohoto stolu. Kolik té zelňačky?“

Odběhl jsem ke sporáku.

Ona byla fajn, ten její taky.

Musel jsem koupit kysané zelí.

Kde se chytil takové kliky? Ani brambory neškrábal. Taky ho mohla nechat doma. Trouba, myslí, že má všechno jisté. No, ještě se nakloň, pohlad' - s takovou budu za chvíli poslouchat polyfonní mlaskání na sobě závislé i nezávislé, zatímco se v břiše tráví poslední brambor.

„To stačí, děkuji.“

Lžička v polívce. I to zelí.

A pak...

„Bylo to dobré.“

„Děkuji.“

Kéž by byly moje možnosti srovnatelné alespoň s tím žrádlem.

Uhnula pohledem na stůl plný koleček. Prsty obkreslovala obvody mnoha z nich, až si jedno oblíbila. Nevím, zda-li to, které bylo pro její ruku nejsnadnější obtočit, nebo nehtem sledovala donekonečna pro ni to nejzajímavější. Pak znejistěla a pohrála si se sukni: „Kde je tady toaleta?“

„Je to o patro níž, svedu tě tam.“

Modernizovaná toaleta

Zdi a podlaha se od sebe nelišily. Vše seskládáno do kosočtverců. I malby fakanů korespondovaly s jednotným designem. Podstava pro případnou pitvu exkrementů či přehrada pro nenadálou povodeň už po mnoho let spolehlivě plnily svou funkci, ačkoli jejich podstatu dodnes nikdo nevysvětlil.

Ženě se nelíbila třesoucí se trubka při spláchnutí a postavila před ni květinu, které se záchod naopak líbil a nebývale se rozrostla. Semínka donesly děti a konečně se u nich projevil duch vzorného zahrádkáře. Když jednoho dne záhadně zmizely všechny listy, rozechvěla se při splachování vzpomínka na obchod s moderním porcelánem. Veselý Tomáš si vybral prkno s ostnatým drátem a veselá Bětka automatickou baterii.

Žijeme v presu, už za nitky při splachování netahám, už nikdy si nezahoukám třesoucí se trubkou kdysi ohnutou nad ohněm. A až si budu chtít schladit hlavu, budu jí muset kývat, že chci, jinak se na mě ta pitomá fotobuňka...

„Teda, ty máš záchodky, to je jak na letišti.“

Škoda, že není přelétavá

Plav

26.10.

Ten večer byly dva měsíce. Jeden falešný v jezeře. Voda i vzduch měly podzimní teplotu a bez deky by mi byla nejspíš zima. Vyrostl jsem prý jako z vody a nejspíš proto mi byla vždy blízká. Sedával jsem si tam rád. Pokaždé jsem po chvilce pozorování dění na lodích vytáhl knížku, divadelní kukátko položil vedle sebe a cítil se jako pravý intelektuál.

„Co to čteš?“ nahnula se hezká holka tak, že viděla název knihy a já spatřil rovněž atraktivní čtení.

ONA: „Sbohem Armádo? To neznám. Asi dobrý, co? Znáš Tě od vidění ze školy. Dělal jsi nějaký ten časopis, že jo.“

JÁ: „Jo, ale ten už nedělám.“

ONA: „A co děláš?“

JÁ: „Raději si čtu.“

ONA: „To vidím. Já jsem naposledy četla Kamarádku pro nás dva, od Ševcoviče. Jinak skoro nečtu. Teda Tvoje články v tom školním bulletinu mě často rozesmály.“

JÁ: „A co Tě nejvíc rozesmálo?“

ONA: „To, že jsi stlal postele za mentosky. Hlavně ten tvůj návod.“

JÁ: „Dělám to pořád stejně, můžu ti ustlat?“

ONA: „Myslím, že na to je trochu brzy ne,“ prokoukla mě.

JÁ: „U čeho se ještě bavíš?“

ONA: „Když mi někdo napíše básničku, pak u čtení pokusu ztvárnění vši něhy a lásky. Umíš napsat básničku?“

JÁ: „Umím, ale nenapišu.“

ONA: „Proč ne?“

JÁ: „Protože až vystřízlivím, zůstane po mě důkaz, že jsem byl trapný. A navíc, úspěch asi má víc ten, kdo je odvážnější, ne poetik.“

ONA: „Jsi odvážný?“

JÁ: „Možná.“

ONA: „Možná.. bych si mohla přisednout.“

JÁ: „Určitě.“

ONA: „Mám s sebou dobrý čaj. Zatím každému chutnal. Já bývám trochu dál od MněSta, ale dneska mojího fleka obsadili nějakí idioti, co dojeli autem až na místo. Taky nesnášíš měšťáčky, kteří obsadí to nejlepší území a ještě si vezou prdel až k vodě? Ty, co maj buřty v kufru.“

JÁ: „Asi je lepší je mít v sobě,“ usmál jsem se.

ONA: „Když nejsou zkažené, tak jo. A v autě se určitě zkazí. Pepíčci uvíznou v zácpě a buřty se zkazí. A pak mají průjem. Ha! Prdelačka.“

JÁ: „A omyjou si dupu v našem jezeře.“

ONA: „Fuj. - Hele, to je téma... To se nehodí. Už nalívám čaj. Už ticho.“

JÁ: „Jé, se skořicí...“

ONA: „Ticho přecil!“

JÁ: „Snad jsem toho tolik neřekl.“

ONA: „Krucil! Jsem se polela. A můžeš za to. Mně do nalívání nikdy nikdo nekecal.“

JÁ: „Sluší ti to,“ řekl jsem nadšeně.

ONA: „Tomu říkám abstrakce ve vlastním klíně. Sakra.. nemáš kapesník?“

JÁ: „Rád bych, ale nemám. Senou rýmu jsem posekal už na základce. Naštěstí, takže vojenský šnoptychl už po ruce nemám.“

ONA: „Musím si to jít domů vypucovat, nebo budu mít flek natrvalo. Sejdeme se zítra?“

JÁ: „A nemůžeš si je umýt v jezeře?“

ONA: „To bych si je musela vyslíct. A nic pod tím nemám.“

JÁ: „To nevadí.“

ONA: „Ale mě jo. Já se před tebou vyslíkat nebudu.“

JÁ: „Fakt ne?“

ONA: „Fakt ne.“

JÁ: „Tak dobře no. A já se tak těšil, že tě konečně poznám až na holou kůži. Neva. Mám alternativu.“

ONA: „Jakou?“

JÁ: „Chceš ukázat?“

ONA: „Ukaž.“

JÁ: „Ale to se musíš postavit. Abys to líp viděla. A teď se otoč, je to hrozně sprostý.“

ONA: „Tak mám to vidět, nebo si můžu zase sednout?“

JÁ: „Prosím, otoč se.“

ONA: „Tak jo.“

Chvilí jsem zamrznul v pohledu. Asi to ani jinak nešlo. Měla hezké zelené šaty. Teda na ní byly hezké. Vítr od jezera jí rozplétal vlasy a já když ji chvíli pozoroval, říkal si, jak vypadá rozkošně a byl na sebe hrdý, že se otočila. Stála tváří vstříc jezeru, na jeho okraji. Váhal jsem, jestli ji mám shodit.

ONA: „Ty jsi fakt pako!“

JÁ: „Chtěla jsi přece vědět, jestli jsem odvážný. A abstrakce je pryč, ne?“

ONA: „Ne, chtěla jsem jen vidět alternativu. Ne cítit.. A nemachruj, že umíš stojku ve vodě. Tu bych zvládla taky.“

JÁ: „Tak se předved.“

ONA: „Kolikrát Ti mám opakovat, že mám jen tyhle šaty.“

JÁ: „Ty nedáš tu stojku?“

ONA: „Ty seš fakt dotěrnejš. Se otoč teď ty a udělám ji.“

JÁ: „Dobře. Můžeš.“

-

ONA: „Stejně mě nenamluvíš, že ses nekoukal.“

JÁ: „Jak jinak bych zjistil, že ji umíš?“

ONA: „Héj!“ Smích přebil hru *na uraženou*.

„Tak mi alespoň pověz, jestli to stálo za to.“

JÁ: „Jo, bylo to super, moc se mi líbíš i zespoda.“

ONA: „Ty dobytku jeden perverzní. Už jdu ven, voda je příšerně studená.“

JÁ: „Mokrý šaty ti sluší ze všech nejvíc!“

ONA: „Nečum. - Taková zima. Ještěže mám čaj.“

JÁ: „A já?“

ONA: „Ty nic. Tobě už v životě nic nedám.“

JÁ: „A já tobě?“

ONA: „Ty se klidně porozdávej.“

JÁ: „Budu! Můžu ti dát pusu?“

ONA: „Ne. - Sejdeme se zítra. Nechci být kvůli Tebe nachlazená. Dopiju čaj a chvátám domů.“

Jestli bude jednou moje, tak jí koupím nové šaty. Aby ji nemrzela abstrakce v klíně. A na záda bych přilepil cedulku: Don't touch, that's main. --- Ty jsi fakt pako!!

27.10.

Tu noc byly dva měsíce. Jeden falešný v jezeře. Dvě holky, nevím, kolik falešných. Voda i vzduch měly podzimní teplotu a bez deky by mi byla nejspíš zima. Z hospody se s větrovými závějemi nesla falešná hudba opilých muzikantů a nám voněl skořicový čaj. Teda nám a jednomu slizounovi, prý jejímu kamarádovi.

„Dáš si?“ zeptala se mě. Vůně jejího čaje byla sladká, byl jsem po něm posedlý a ona ho musela mít úplně všude. Byl jsem jí posedlý. A pořád mě vyskakovala myšlenka na cedulku „Nešahat“, jako vlezlý slogan na Kofolu.

„Když ji miluješ, není co řešit,“ byl jsem trapně propagační. Nemůžu si to odpustit, když ten drink vymysleli v mém rodišti.

„Nene, žádná Kofola, teď je tady můj čaj. Herbata po arabsku,“ usmála se.

„Jé, to je jedno, důležité je, kdo to podává. Bude to skvělé. A třeba zase skončíme v jezeře,“ zavzpomínal jsem.

Můj úsměv rychle přehlušil hlas dnešního hosta.

ON: „Já si dám. Když jsem byl na Nilu, pily se tam právě takové čaje a soudě podle vůně, ten tvůj se povedl,“ ušklíbl se Peter Czięsci.

Přesedl si tak, že jsem na ni vůbec neviděl.

ONA: „Děkuji - úsměv - povídej ještě o Nilu,“ vybídla.

No ty jsi king, pomyslel jsem si.

ON: „Všude pijí Tvůj čaj a obdivují...“

„TEBE!“ vykřikl jsem.

Podívali se na mě jako na největšího retarda. Otočil jsem se k jezerním odrazům. To si hned druhý den musela dotáhnout konkurenci? Kretén.

...Taky bych chtěla plout po Nilu. Vidět lidi, jejich život. Pyramidy, sfingu. Chrámy. Taky bych chtěla nemít ráda křesťany za to, že zničili starověké malby. Peter Czięsci, vyprávěj ještě ...

Peter otevřel láhev a zvolal: „Na další osvobození! Dáš si i ty?“ otočil se ke mně, "Dokaž, že nejsi žádná srágorka!"

„Nechci," odsekl jsem.

Houby osvobození. Chceš ji ožrat, jen se přiznej.

ON: „Když nechce, tak nechce. Alespoň je víc pro nás dva."

ONA: „Jsme jen my a noc."

ON: „Co si s ní počneme?"

ONA: „Nevím." úsměv.

ON: „Pijme!"

Trochu jsem přemýšlel, jestli jsem *my* i já. Jestli je to i moje noc.

Moje jsou nejspíš jen odrazy.

- *Nezapomeň si vyčistit zuby. Ať o tebe má nějaká zájem.*

- *Počkej, v tomhle nemůžeš chodit. Koupím ti nové kalhoty. Ať jsi taky trochu fešák.*

Jen mi nikdo nekoupil chlast. Abych to měl snazší. Ale kdo ví, třeba stačí mít moderní dioptrické brýle a místo Hemingwaye číst aktuální dění na burze. A každým slovem dávat najevo, Já Tě, holčičko, ještě naučím věci. Já tě vyvedu z téhle nudné díry. Kočičko. - Kretén.

ONA: „Nestyď se, tak si taky dej. No ták, co bys chtěl. Splním Ti jedno přání, když si dáš s námi. Bude Ti potom dobře." Chlácholila mě.

JÁ: „Moje přání jsi ty."

ONA: „Tak se s námi napij."

Nechtělo se mi pít ze stejné lahve, do které naslintal ON. Nechtělo se mi vůbec pít něco, co nabízel ON. Koukl jsem se na hodinky, zapnul jsem podsvícení a zjistil blížící se půl noc. Bude 28.10. Dám přednost své vlasti.

JÁ: „Teď nemohu. Bude půlnoc. Je čas na státní hymnu."

A vyžerte si to. Budu zpívat širému kraji.

„Kde domov můj..."

ON: „Ten nepotřebuje pít, je jak doga už teď."

Na to nešlo jinak, než zareagovat.

JÁ: „Petře!, vy pohrdáte znakem naší státnosti? O Nilu žvástat, ale Čechy neuctít?"

V hymně je jediné místo pro zaznění činelů, schválně, jestli se strefíte.

- A to je ta krásná země, země česká, domov můj!"

ON: „Tak, snad už jsi se vyblbnul. Jak malé děčko," konstatoval Petr.

Idiote, ty ještě plandáš na pupeční šňůře.

ONA: „Hele, myslím, že teď už můžeš," nalila skleničku, „ - no za tak málo přeci nestojím, dej si ještě."

JÁ: „To už stačí."

ONA: „Ajaj, už asi nemůže," koukla na Petra, „že by přeci jen srágorka?"

Pokračovala v té pitomé hře.

ONA: „Petře, udělej odhad."

ON: „To je drahá kost, kamaráde. To budou ještě dvě skleničky a přeplavat na ostrov."

JÁ: „Nechci už žádné skleničky."

Vysvětluj opilému...

Chytla mě rychle ruce a přilehla ke trávě. Nebránil jsem se, když to bylo od ní. Vždyť tak blízko jsem ji u sebe ještě neměl.

ONA: „Podej mi tu láhev," zavolala Petra. Pilně asistoval.

Vzala ji a ještě pevněji se na mě přitiskla. Otáčela víčkem. Slyšel jsem to tření plechu o sklo. Cítil její dech. Tušil jsem, co chce podniknout. Nedělal jsem nic. V tu chvíli se mi zase moc líbila, když na mě ležela.

Otočila láhev a nacpala mi ji do pusy. Vzrušovalo ji to. Sadistka jedna malá, pomyslel jsem si.

ONA: „Koukej, jak pěkně bumbá. To jsem ale drahá. I tak mě chce. Šup, až do dna. Hodný."

Byla tak nádherně dravá. A byl jsem v jejím zájmu. Podřídil jsem se. Slízla, co mi steklo po tváři a byla si stoprocentně jistá, že se mi to líbí. Věděla, že má nade mnou zvláštní moc a to jen podpořilo její nejskrytější fantasii. Já jsem nemohl dělat téměř nic. Stále mě pevně držela a já více a více vnímal meziplanetárně. To množství alkoholu se začalo projevovat. A ne jenom na mně.

„Teď už jsi moje," řekl jsem s lehkostí, když dokonala své dílo.

ONA: „Myslím, že jsi to ty, kdo se nechal přeprat. Ty se mě ani netkneš. Poslední úkol Tě stále čeká. Chvilí jsem ještě cítil její dech. Pak vstala a podala mi ruku. Chytila mě zezadu kolem pasu. Zahlídl jsem žárlivého Petra a naposledy jsem na něj hodil ksicht. Při všem chlastu musel stát za to.

„Plav!"

Její objetí mě poslalo na vodu. Padal jsem za falešnou holkou a měsícem.

Koukám se kolem. Vidím jen rozostřený měsíc. Jen jeden a žádný druhý. Vzduch nevábí leskem a deformací skutečnosti. Je docela obyčejný. A toho obyčejje se ne a ne dohrabat. Mám nějak těžké končetiny. Asi jsem fakt opilý. Zvláštní. Myslím vcelku normálně, ale hýbat se neumím.

Poslední výdech. Dopadám na dno. Sleduji, jak je fajn se nehýbat a snít, že ji zase uvidím v mokrých šatech. Že pro mě starostlivě skočí a řekne: „Byl jsi odvážný.“

Když se poprvé nadechl vody, věděl... chci TEBE. Ale nezůstal důkaz. Nechtěl být trapný.

ON: „Pojď ke mně, ukážu Ti, jak se milují Arabi."

ONA: „Ale co on?"

ON: „Myslím, že utekl po břehu, nedokázal si připustit prohru."

ONA: „Aha. Tak dobře. Pojďte, pane Czięsci... No honem, nebo na Vás použiji symboly české státnosti!"

ON: „Klidně, já se přidám. Kde je ta krásná pánev, domov můj?"

ONA: „V kraji ústecko-komunistickém, dravče."

Kritiky děl

Plav

Richard Schötz

Skvělá povídka, živá, žijící a současná. Je plná děje, života, je plná prožitku a hlavně se nám jej autor nebojí sdělit. On se nebabrá ve vztazích, on nám dává vyšší nadhled a klade si vyšší cíl, než nám sdělit, že seznamování a láska pro jejich generaci je v dnešním světě dost náročná věc. Naopak. Sděluje nám čisté a poetické pravdy svoji doby, nechává úžasný a trvalý otisk, protože svoje pravdy má každá generace a doba. Je nádherné, když někdo dokáže zanechat takový skvělý, trvalý otisk, kousku nálady a atmosféry pro další generace. Byl jsem nadšený od začátku do konce, každým slovem.

Tatiana Kuncová

Povídka vyniká svojí celistvostí, dějem, v němž v podstatě není žádné zvláštní vyumělkované napětí, nicméně je napínavý do posledního slovíčka. Oceňuji upřímnost výpovědi a nadhled na sebe sama:

"Pokaždé jsem po chvíli pozorování dění na lodích vytáhl knížku, divadelní kukátko položil vedle sebe a cítil se jako pravý intelektuál."

Osobitost, autentičnost verbálních projevů hrdinů dovoluje dokreslit jejich "profil" a vytříbené charaktery, které se navíc tříbí v ději příběhu.

Atmosféra - Já nemám slov. Je nastíněna tak nenásilně, ale zároveň nesmírně skvěle, že člověk cítí vůni vzduchu, teplotu vody a doteky hrdinů.

Oceňuji půvab děje. Fascinuje mě nádherné načrtnutí, něžný náznak erotických prožitků důstojných - náctiletých.

Povídka - a to je opravdu povídka - evokuje pocity, vzpomínky a to nejlepší v nás. Není zapotřebí žádných vysvětlení. Žádný odstup, žádná bariera mezi hrdiny a čtenářem, žádné násilí. Je to krásná, skvělá a vůbec nejlepší povídka. (Poznámka autora díla: kritiky pochází od porotců literární soutěže The Story 2007 of Postřeh)

Popeláři hází koš propíchnutým basketákem

Pavel Kotrba, šéfredaktor sekce *Literatura – Poezie* magazínu Postřeh

Popsal jsi možná běžný pohled do ulice, ale díky výrazům s promodralými rty a psem, který se vrací domů mi to evokuje sevřenost, či tíhu k domovu a k místům, lidem, prožitkům, které jsou pro tebe srdeční záležitostí a za nimiž se rád ohlížíš a vzpomínáš, buď negativně nebo pozitivně. Nemám co bych vytknul, protože tyto básně mi byly vždy sympatické už jen z hlediska toho, že v nich není nic takového, jak má být, a tím nutí čtenáře fantazirovat.

Životem utvrzené hovado

Tatiana Kuncová

Připomíná mi to leccos. "Siddhartha"? "Alchymista"? "Narcis a Goldmund"? Tato Tvoje varianta je kratší, nicméně obsahuje stejnou základní pravdu, kterou asi nejlépe vyslovila bezdomovkyně, která se přátelila s holubou, v melodramatickém filmu "Sam doma" (i v primitivních amerických melodramatech občas objevím něco, co mi utkví v paměti, protože je to smysluplné a moudré). Pamatuješ si, co řekla onomu ztracenému Kevinovi? - "Následuj hvězdu ve svém srdci". V bibli je psáno: "Jdi a neotáčej se, jinak se proměníš v solný sloup." (není to přesná citace). Některé pasáže Tvého článku zní drsně a leckomu asi případnou jako něco neurvalého a bezohledného. Já si myslím, že jsou napsány jazykem adekvátním situaci a době, v níž žijeme.

Jaroslav Ferst

Tak nějak to skutečně funguje. Napsal jsi to stručně, ostatně detail leckdy o celku poví nejvíc. Holka, která se sesype z neúspěchu u životem utvrzeného hovada, si vlastně úspěch ani nezasloužíla. Zní to cynicky, ale je to tak. Závislost jako každá jiná - i v této podobě je přinejmenším brzy nepříjemná a časem obtěžující... Ale to ať řeší chytřejší a vzdělanější, co s tím, a jak z toho ven. Zpátky k úvaze: je to ze života. Má to odpich. Inzerovaných pochybností nepřibýlo. Jen jedna: byla ta žárovka opravdu z Tesly?

Informace o autorovi a této sbírce

* 16.12.1988

Autor pracuje v oblasti vývoje elektrotechnických zařízení, ve volném čase se věnuje hudební tvorbě. V roce 2008 bude absolventem II. ročníku hudebního oboru (hlavní předmět Klavír) na ZUŠ Kravaře. Od roku 1998 se zabývá hrou na elektronické klávesové nástroje, sedmým rokem působí v Tanečním orchestru ZUŠ Hradec nad Moravicí a v letech 2005 – 2006 doprovázel dětský pěvecký soubor téže umělecké školy. Autorovy hudební příspěvky naleznete na uměleckém serveru HumanArt, www.histes.humanart.cz.

Počátkem roku 2001 založil studentský magazín Postřeh, kterému se věnuje do dnešních dnů. Na adrese www.postreh.com si tak můžete přečíst autorova nejnovější díla.

Tato sbírka byla vydána na náklady jejího tvůrce a nedělá si ambice stát se uznávanou literární tvorbou, ani nikterak význačným počinem. Jedná se pouze o zachycení vnímání mladého člověka v době největších společenských změn, které má za vinu především stále rychlejší vývoj komunikačních i imaginačních technologií. Možná i proto autor těchto textů tak tíhne k zaostalé železnici. Většina příběhů vznikla při čekání na zpožděný rychlík číslo 736.

(Sbírka před vydáním neprošla korekturou)

magazin@postreh.com, ICQ: 261 551 311, OK2-35988

16.9.2007